

ЧИЧО ГАНЧО НЕ ПРОДАВА

Чичо Ганчо дялкаше нещо на дръвника пред къщи, когато кучето излая и се спусна към пътя. Той се поизправи. Към вратнята размахваше дърво гражданин с новичък балтон и мека шапка.

Чичо Ганчо остави секирата, слезе да види кой е и какво иска. Скъра се на кучето. То подви опашка, отстрани се, но продължи да джавка.

— Добър вечер, вуйчо. Много ви е лошо кучето, — заговори гражданинът.

— А бе ти ли си, бе Иванчо, — пое чичо Ганчо подадената му ръка и се вгледа в него. — Нали не сме се виждали скоро, не мога да те позная. Израстнал си, възмъжал си. Е, а добре дошел. Влизай да се повидим, да си поприказваме. Да те види вуйна ти.

— А бе, вуйчо, аз за малко. Ще те попитам нещо, па да си вървя, че се стъмва.

— Влизай, влизай. Вътре ще ме питаш. Ще поприказваме, ще ми разкажеш как живееш. . . Ще повечеряме, па може да си ходиш, а може и у нас да спиш тая вечер.

Иванчо се подръпа, па тръгна към къщи, а чичо Ганчо след него, като се караше на кучето.

Разположиха се вътре, поприказваха, и чичо Ганчо поръча на жена си да види нещо по-хубаво за вечеря да гостят госта.

Докато стрина Гина изпържи свинско пресно месо, принесе сирене, подквасено мляко и опържи малко яйца, чичо Ганчо разказа на Иванчо колко килограма му излезла свинята и каква ѝ била сланината. Че заклали крава с брата си, та кожата сушили за царвули, а месото смлели и направили на луканки.

— И аз чух, вуйчо, че свинята ти била голяма. Имал си много и хубава сланина, — рече Иванчо по едно време, — та дойдох да те помоля да ми продадеш килограм-два.

— Не продавам, — дръпна се чичо Ганчо. — Имаме си колкото за нас. Няма за продан. До като вечеряха, Иванчо на няколко пъти, пак го моли, но чичо Ганчо не се съгласи да му продаде месо. Иванчо благодари за вечерята и тръгна да си ходи.